

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theses Theologicae De Certitudine Morali Quam habere debet Confessarius de dispositione Poenitentis, ut eum sepositâ justâ necessitate licitè absolvat

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1685?]

Conclusio Secunda. Vt Confessarius Pœnitentem licitè absolvat extrâ necessitatem, non sufficit quodlibet dubium Confessarii de Pœnitentis dispositione.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10951917-8

de dispositione, eos absolvat in necessitate justa; vel si contra suam conscientiam, aut ex ignorantia officii sui absolvat sine necessitate. Dum ergo hic quærimus, an aliquam certitudinem, & qualem, Confessarius habere debeat de dispositione Pœnitentium, intelligendum est, non ut validè, sed ut licitè eos absolvat.

CONCLUSIO SECUNDA.

Vt Confessarius Pœnitentem licitè absolvat extrà necessitatem, non sufficit quodlibet dubium Confessarii de Pœnitentis dispositione.

SI quodlibet dubium, etiam infrà probabilitatem, sufficeret, ut Confessarius confitentis extrà necessitatem licitè absolveret (ut alias probationes in sequentibus Conclusionibus subjungendas omittamus) confectarium foret; Confessarium sine necessitate licitè absolvere omnes illos dubiè dispositos, quos in necessitate licitè absolvit. Ex.gr. Confessarium nullà necessitate urgente licitè absolvere dubiè dispositos quoscumque, quos licitè absolvit in bello, imminente jam prælio, aut in ægritudine summè periculosa, ex.gr. fevæ alicujus pestis, vel etiam quacumque ex causa jamjam expiratos: quod confectarium adeò manifestè absurdum est, ut à nemine deinceps admittendum credamus. Faceat ergo hoc generale axioma, non ita pridem contra Methodi doctrinam allegatum, *Pœnitens habet jus ad Absolutionem, nisi constet de ejus indispositione.* Idem est judicium de aliis ejusdem farinae. Mirùm equidem, cum nulli, ut credimus, confectarium jam ante dictum deinceps, saltem in Belgio, admittere audent, reperiri tamen & verosimiliter non paucos, qui Absolutionem eadem facilitate, quantum nimirum est ex parte dispositionis Pœnitentis, impendunt extrà necessitatem, perinde, ac in necessitate; quandoquidem confessos passim omnes illicò absolvant, nullumque sine Absolutione dimittant.

CONCLUSIO TERTIA.

Vt Confessarius sine necessitate licitè absolvat Pœnitentes; non sufficit quod ipsi sit minus probabile, aut aequè probabile esse dispositos quam indispositos.

UT alicui propositioni assentiamur; necessum est, ut consideratis omnibus quæ tam pro veritate quàm pro falsitate ejus novimus, propter illa determinemur, ut propositionem istam potiùs veram, quàm falsam esse judicemus. Hinc confectarium est; nunquam nos assentiri propositioni quæ nobis est minus probabilis, quàm ejus contradictoria; & similiter numquam assentiri propositioni quæ nobis est æquè probabilis ac ipsius contradictoria: Neutro siquidem casu possumus ab iis, quæ tam pro veritate quàm pro falsitate novimus, determinari ut potiùs veram quàm falsam judicemus: Nam in priori casu pro falsitate plura quàm pro veritate habemus, in posteriori, æque multa. Impossibile proindè est, ut Confessarius confitentes judicet esse rectè dispositos; si istud sit ipsi minus probabile, vel solummodò æquè probabile, quàm quod fiat indispositi. Jam verò, uti nos existimamus, in ipsum lumen rationis impingit; dicere quod sine ulla necessitate licitè absolvas eos, quos tu ipse nequis judicare esse dispositos: quod si hac in re necdum nobis consentias, paulisper suspende dissensum, donec legeris Conclusionem sequentem in qua, tum quæ in hac, tum quæ in præcedenti Conclusionem dicta sunt, latius probabimus, ostendendo quod sine omni necessitate illicitè Confessarius absolvat eos, quos probabiliter censet indispositos, sed probabilius æstimat esse dispositos.